

andrej marcinka :
ATLANTIS

Text a grafická úprava: andrej marcinka
Bez jazykovej a textovej úpravy
Tretie vydanie v náklade 50 ks
Tlač: Expres Tlač / Expresta, www.exprestlac.sk

 Copyleft, 2020

Nič.

Bez časovosť.

Bez priestorovosť.

Prepojenosť.

Blaženosť.

Celistvosť.

Láska.

Počujem dýchať kamenné steny.
Vidím farby harmonických frekvencií.
Cítim vše objímajúcu energiu lásky.
Som súčasťou Trigonu.
Archa.
Ona.
(A ja, ako) On.
Nemám žiadne potreby.
Nemám žiadne myšlienky.
Viem, že beží veľký cyklus.
Viem, že všetko je napísané vo Veľkej Knihe.
Viem, že všetko je, ako má byť.
Viem, že som na správnom mieste a že som v súlade
a som súčasťou.
Iba Som.
A vedľa mňa, iba Je, Ona.
Ja vľavo, Ona vpravo.
Obaja čelom k Arche.
Ja a Ona zastupujeme polaritu.
Archa je komunikačný kryštál medzi Najvyšším Tvorcom
a Matkou Zem.
Sme ľudskými kľúčmi k ladeniu Archy.
Kryštál je nastavený na nekonečnú harmonizáciu.
Harmonizáciu na Normu Lásky pre každý cyklus.
Pre každú vtelenú Dušu na Gái.

Ako sme sa sem dostali, neviem. Dostali sme sa sem spolu. Ona bola a je Tou, čo vie. Ja neviem, čo vie. Stačí mi, že cítim, že vie všetko, čo aktuálne treba. Ja neviem, či viem to, čo Ona. Viem, čo viem. Som, kto Som. Iba Som. A cítim, že je to tak správne. Dôverujem jej absolútne. Nič, takpovediac, neriešim. Veril som jej pred tým, ako sme prišli sem. Do vysokých veľhôr. Do kláštora v skalách, do útrobov Zeme. Cítil som k nej lásku o akej som dovtedy iba počul. Bezpodmienečnú. Nemohli sme sem prísť pešo, ani koňmo, no ako, neviem. Zdalo sa mi, že sme tu, hore, vystúpili z Vimany...

Prechádzam cez horizont a predomnou sa otvára nádherné údolie. Nádherná zelená vo všetkých svojich odtieňoch všade vokol. Zelená dopĺňaná farbami lúčnych kvetov. Blankytná obloha. Niečo, čo som ešte nevidel. Niečo, čo sa zhodovalo s mojou predstavou Raja na Zemi. To, o čom sme v spoločnosti našich spolu pútnikov snívajú. Boli sme presvedčení, že takéto miesta musia existovať. Miesta plné hojnosti a lásky. Posadil som sa a nechcel pre túto chvíľu ísť ďalej, aby mi tento obraz nezmysol, keby to mala byť len fatamorgána, ktorých som na úteku, cez stepi a polopúšte, nehostinné vyprahnuté oblasti bez vody a života, zažil dosť. Mať očakávania a domnienky v ťažkých chvíľach veľmi bolí. Hrana medzi realizovaným slobodným rozhodnutím, v danej chvíli akokoľvek bolestným, a medzi snovou túžbou je veľmi ostrá, nedá sa prekonať bez odhodlania a viery v Seba.

Stretávali sme sa spočiatku na verejných miestach, zhromaždiskách a zdieľali nové myšlienky, ktoré sme cítili ako pravdivé, no naša myseľ hypnotizovaná jedinou pravdou väčšiny, nám neumožňovala uveriť im. Ešte sme nemali dostatok Seba lásky, aby sme dokázali uveriť tomu, čo nám naše oči nepredložili ako hmotný dôkaz. Lipli sme stále na dôkazoch prítomnosti. Neprítomnosť dôkazov bola dôkazom neprítomnosti. Prebúdajúce

cítanie a zvedavosť nás držali spolu. Boli sme v neutíchajúcom záujme o nové pravdy, čo šíril On. Pokorný. Plný Lásky. Opakoval nám všetko trpezlivo do nekonečna. Konal zázraky. Nám to nestačilo pre uverenie Tomu. Ale stačilo to na štartujúce Aha momenty. No medzi ničím a niečím, je nekonečná priepasť. Ten, kto niečomu aj malému už uveril a snažil sa to aspoň chvíľu v sebe udržať alebo nasledovať svojimi činmi, bol v očiach tých, čo ešte nie, úplný šialenec. Ak tam nebola iná väzba ako „rozumová“, spoločenstvo opustil. Čo bol ten lepší prípad. Horšie bolo, keď urazení svojou domýšľavosťou začali brojiť proti nám. Nám, čo sme v ceste hľadania pokračovali. Hľadali sme nasledovaním Jeho. Postupne sa utváral kruh verných, veriacich v to Nové, čo On prinášal. On, čo sa snažil strhnúť záves zabudnutia...

Tu nad týmto údolím bol záves očividne aspoň poodhrnutý. Ešte sa stále kochám pohľadom a nechcem vstúpiť, aby som ho nepošpinil. Aby som ho nezničil... Som na dne viery v Seba. V nízkej Seba hodnote. Šiel som veľmi dlho a veľmi dlho mi trvalo, kým som sa vzdal nádeje, že svoju rodinu ešte niekedy uvidím. A ani sa mi nechce myslieť na to, čo som všetko cestou zažil... Ale žijem! Som tu a teraz! A tu a teraz v tejto chvíli odsekávam svoju minulosť. Sek! Idem v ústrety svojej budúcnosti. Cítim, že aj keď neviem akej, bude to pre mňa tá správna. Na túto, už viackrát potvrdenú pravdu si

našťastie spomeniem vždy! Aj keď som na úplnom dne
Svojej viery.
Činím Prvý krok do Nového života.
Nech sa tak stane!
Ďakujem.

Ako náhle som vykročil, cítil som, že sa nebudem obzerať späť tak dlho, ako to bude potrebné, kým to niečomu, alebo niekomu bude prínosné.

Nepoznané vône.

Nepoznané svetlo.

Nepoznaná vlhkosť.

Nepoznane mäkká lúka, vyzul som sa z takmer už rozpadnutých sandálov.

Všadeprítomný bzučiaci hmyz. Vyplašil som akési kolmo štartujúce vtáky. Ani mi nenapadlo, že som už aspoň 40 dní okrem vody a nejakých tráv, či korieňkov nemal žiadne jedlo v ústach. V diaľke som zbadal pasúce sa stádo akejsi inej parohatej zveri akú som poznal. Táto mala očividne hojnejšiu obživu. Súdil som tak podľa ich ladných pohybov a majestátnych foriem tiel, asi samcov, s krásnym parožíom. Začal som sa panoramaticky rozhliadať a uvidel som akúsi stavbu. Sprvu mi bránil strach z nepoznaného priblížiť sa. Muselo to byť obydlie, ale nič takého tvaru a zastrešenia som ešte nevidel. No precitol som rýchlo, veď, že čo už, v novom živote budú nové nepoznané veci. Nemal si strach vykročiť, tak teraz choď. Spomenul som si na Jeho do nemoty opakované: „Ste nesmrteľní. Konajte!“

Stavba bola z Dreva. Plytká šikmá strecha porastená lúkou. Okolo ovocné stromy neznámeho druhu, záhony

niečoho, veľmi pekne zeleného, vedľa rôzne byliny. Dvere boli zatvorené. Mal som pocit akoby to bola vesmírna brána do inej dimenzie. „Zla-tá Brá-na o-tvo-re-ná...“ znela mi pieseň mojej mamy, ktorou ma ráno láskavo prebúdzala. Toto je možno taká brána. Som odhodlaný. Idem, vstúpim a verím, že mi hlava „nezojde“ a vchádzam do veľkého priestoru s nábytkom. Je mi známy jeho účel, no neznáme sú pre mňa detaily a dokonalé spracovanie. Sadám si za najbližší stôl a rozhliadam sa. Na stavbe sú veľké okná, priestor je čistý, voňavý a preslnený... Cez dvere v zadnej stene vchádza mladé zlatovlasé dievča s modrými očami, zdraví ma, víta, no nerozumiem je ani slovo. Usmievame sa na seba a naznačím jej, či by som sa mohol napiť a poďakujem jej zopätými rukami. Niečo odchádzajúc džavoce, otočením sa jej roztočia šaty. Opäť je to pre mňa niečo nevidené, farebné, jemné, dokonale ušité. Som z toho trochu mimo a ešte viac, keď sa vracia s krásnou sklenenou karafou a pohármi. Toto som tiež ešte nevidel, cítim sa ako v inej dimenzii, minimálne časovej. Rozmýšľam ako budeme ďalej komunikovať a zároveň počujem silnejúce hlasy z vonku, otvoria sa dvere a vchádza svieža žena v strednom veku s mladým mužom a dvoma deťmi, ktoré hneď po pozdravoch odchádzajú do prázdneho kúta dohrať svoju hru. Prikývnem a pozdravím svojou materčinou. Na moje veľké prekvapenie mi odzdraví v mojej reči a pýta sa, kde som sa tu vzal a následne v ich jazyku referuje niečo vzrušene

zlatovláske, tá sa tiež vzrušene začína vrtieť, vchádzajú do tej krásnej reči ženských tiel. Obráti sa na mňa a hovorí mi: „Dnes tu bude pravidelné stretnutie obyvateľov doliny, je veľmi dobre, že si prišiel práve sem. Cíť sa ako doma! Som Ráchel, toto sú všetko moje deti a toto je Lucis, vzadu sú jej bratia a otec. Pripravujú občerstvenie a Lucis hovorí, že Ti bude postupne nosiť, čo už bude hotové... Zdá sa nám, že si už dlho poriadne nejedol a Tvoja cesta Ťa určite znavila. Ak chceš, zatiaľ sa môžeš ísť osviežiť do vonkajšej kade v záhradke...“

Ďakoval som jej, Lucis i tejto chvíli, cítil som sa ako medzi svojimi a napätie z nepoznaného zo mňa opadlo. Šiel som teda do záhrady, osviežiť sa a snažiť sa upokojiť svoju myseľ. Toľko láskavosti a pohostinnosti som nezažil roky. Vliezol som do kade a celý sa ponoril ...

Cítil som sa ako znovu pokrstený, očistený a povedal som si, že nebudem myslieť na minulosť a s vďakou prijmem a uchopím túto šancu žiť Nový Život... Ako som si užíval nový stav Duše zbadal som z rôznych strán prichádzajúce skupinky ľudí so šantiacimi deťmi. Vyliezol som, natiahol si čistú halenu a gate, čo mi pri východe podala Lucis a šiel dnu. Ráchel ma usadila k inému stolu. Na miesto za jedným zo stolov uložených do kruhu. Videl som na všetky miesta i na priestor hrajúcich sa detí. Postupne dnu vchádzali skupinky a pred tým, ako si sadli ich vysmiata Ráchel informovala, že majú medzi sebou mňa. Zaujímavé. Nepovedal som svoje meno a ani sa naň

doteraz nikto nepýtal. Prepadol ma ten známy pocit, keď cítim, že niekto vie viac ako ja. Nevadí. Mal by som byť hlavne prítomný, pokojný a vďačný... Zo zázemia vyšli dvaja mladí muži, očividne bratia, dvojčičky a pomáhali Lucis roznášať všakovaké občerstvenie. Už som neriešil, že to boli mne neznáme pochutiny... Zrazu všetci stíchli po tom, čo sa otvorili dvere a chvíľu trvalo, než do nich vošla staršia, no dosť stará, žena. No očami stále mladá, mala ich jasné a živé. Sadla si za najväčší stôl. Až teraz som si všimol, že jej držali miesto. „To je Zulma!“ pošepala mi ku mne si sadajúca Ráchel. „A dvojčatá sú Michal a Martin ... a toto je ich otec Gordon“ pridala do zoznamu mien práve vchádzajúceho statného muža s fúzami a veľkou bradou. Niesol veľkú tácku a položil ju za úplného ticha pred Zulmu. „Vďaka tejto chvíli, všetkým prítomným, hojnosti, ktorou sme obdarení, vedomosťami, ktoré zdieľame...“ tlmočila mi vedmu šeptom Ráchel. Nikto na mňa nenalieval, aby som komunikoval, dokonca ani moja tlmočnička. A to napriek tomu, že jej zvedavosť sršala z očí a množstvo otázok sa jej zastavilo len tak-tak na jej uvravenom jazyku. Všetci sa poďakovali slovne i zopätím rúk a potom sa postupne hlásili jednotliví účastníci a prinášali dobré správy zo svojich životov, stručne, pravdivo, láskavo... Mal som výčitky a cítil sa veľkým dlžníkom, tak som poprosil Ráchel, aby za mňa povedala, preložila pár slov: „Som štvanec, musel som opustiť svoju vlasť, svoju rodinu, boli sme rozmetaní vojskom vládca. O nikom z blízkych nič

neviem, išiel som dlho a zranený na tele a hlavne na Duši, hľadal som preto cestu bez ľudí... Ďakujem Vám za prijatie a poprosím o trpezlivosť, kým o sebe poviem viac. Úprimne ďakujem!“ Všetci pozorne počúvali, dávali mi signály súhlasu a potom sa vrava opäť rozbehla... „Kde som sa to ocitol? Kto Ste?“ nabral som odvahu a spýtal sa Ráchel. „Prvá skupina sem prišla z podobných dôvodov, ako si sem prišiel Ty. Ich pôvodné osídlenia na ostrovoch boli zničené. Rodiny sú potomkami veľmi starej civilizácie. Odovzdávajú si múdrosti, vedomosti a svoje dary už mnoho generácií. Najstaršia je tu Zulma, jej záber darov je obrovský, postupne sa všetko dozvieš. Teraz sa zabávaj a už na to nemysli a keď budeš unavený, tamto po tých schodíkoch sa dostaneš do svojej dočasnej izby. Veľmi sa teším, že si tu!“ vyjaviła odpoveď, návrh i odporúčenie ukončené pusou na líce. „Ďakujem za všetko,“ bolo všetko na čo som sa zmohol. Bolo to možno tým, že som sa začal v prítomnosti Ráchel cítiť harmonizujúco. „Nič sa nedeje len tak!“ vyšla z mojej mysle myšlienka. Postavil som sa, všetci si ma všimli a stíchli, vzopäl som ruky na znak vďaky a odišiel snívať Prvý sen na novom mieste...

Rok uletel ako voda, je tu opäť jar. Zistil som, že jazyk, ktorým domáci hovoria, nie je až taký odlišný od druhého jazyka používaného v krajne, z ktorej som odišiel. Každopádne bol extrémne spevavý, takže som rozumel stále viac jeho písanej forme. Pomohlo mi to veľmi v komunikácii so všetkými. Zistil som, ako jednoducho spolupracujú, zdieľajú dary. Ako sú sebestačný. Tužil som, že vedia oveľa viac, ale rozhodli sa používať len to, čo práve potrebujú. Neponáhľali sa odkryť všetko to tajomné, čo pre túto chvíľu nemalo význam. Nikto tu nesúťažil, neobchodoval, neporovnával, neposudzoval... Ich existencia bola pre mňa nevidane a neslýchane pokorná a harmonická. Všetko robili jednoducho, nič neznásilňovali, uctievali slobodné rozhodnutia, slobodu a zodpovednosť. Žili v pravde pravdúcej, hojnosti a láske. Bol to Raj na Zemi.

Zasnene som sa díval smerom k nášmu malému utešenému hospodárstvu. Pod rukami Ráchel sa všetko menilo na prekvitajúce. Najmenšie, ale naše. Naše s Ráchel, Rebekou, Dávidom a Adamom v kolíske, ktorého veselý džavot ranný vánok niesol až ku mne. Bol som šťastný a tých šťastných udalostí bolo nakopených neúrekom. S týmito ľuďmi idú niektoré veci naozaj rýchlo. A nikto si zároveň nerobí hlavu z dokončovania začatého. Ako by tu bolo rozrobené všetko. Každý nápad

sa so zdieľaním, či bez prenášal hneď do života, nech sa vie, či je rozvoja schopný. Neodmieta sa ani ten na prvý pohľad najšialenejší nápad.

Tak isto Ráchel neotáľala so záujmom spojiť naše cesty, bez manipulácie, očakávania, mudrovania... išla so svojimi pocitmi rovno von. Zároveň Šalamún, najstarší syn sa chcel osamostatniť, tak mu ostal statok po rodičoch. „Skvelý otec Izák už nie je medzi nami!“ bola jediná informácia o bývalom manželovi, vyslovená akoby so želaním, že to je všetko, čo k tomu teraz treba. Bolo to pre mňa veľmi nezvyklé, neriešiť minulé udalosti, boli akoby už skompostované. Inou vecou bolo o skúsenostiach, skutkoch minulých hovoriť, ak šlo o poučenie. Dôvera, ktorú mi poskytla Ráchel bola úplná, až ma niekedy zväzovala. Zvykal som si na to postupne a veľmi mi pomohlo, že sme založili novú spoločnú domácnosť. Ponúkla mi ešte väčšie prepojenie a pripravovali sme sa na vedomé počatie Adama. Boli to pre mňa úplne nové skúsenosti a stal som sa Novým otcom, napriek tomu, že s mojou ženou Máriou sme mali dvoch synov. Kdeže sú? Kde? Vracali sa mi otázky, no učil som sa žiť pre prítomnosť a Ráchel mi v tom pomáhala nenápadným vedením. Bola pre mňa Božím darom a plodom našej lásky bol môj aj jej tretí syn.

Ráchel s Dávidom a záujmom Rebeky vynášali na dvor stoly a stolíky. Dnes sa stretnutie koná u nás. Schádzam teda dole k nim a pomáham s prípravami. Naučil som sa

za jednu sezónu tak veľa o pestovaní rôznych plodín a ich spracovania na priamu alebo neskoršiu konzumáciu a teraz ako gazda novic s rodinou máme možnosť pohostiť všetkých ostatných a tešiť sa aj z mojich nových zručností. Za ten celý rok som v sebe objavil mnoho zručností ako darov, ktorými som disponoval asi v minulých životoch, pretože mi prišli tak prirodzené, tak sa mi darilo od ruky, že som si to naplno užíval. Boli sme po roku takmer sebestačný. Zosilnel som, vystrábil sa z disharmónií spôsobených nedostatkom Sebaúcty. Cítil som sa o 10 rokov mladší, čo bolo vzhľadom na malého syna veľkým plusom. Boli sme ako rodina zohratý tím a tešili sme sa na podvečer. Osobou večera budem ja.

Hostia sa poschádzali ako obvykle a ja som sa tešil a mal trochu trému ako prijímú zdieľanie mojej minulosti, tak neporovnateľnej so životom tu. Ale Zulma sa rozhodla, že to zvládnem a bude to pre mňa určite liečivé a pre druhých poučné.

„So ženou Máriou sme ako jedni z posledných verili, že láskou a pravdou dokážeme prežiť a zostať, ale posledný útok na kruh verných bol zničujúci a zastihol nás nepripravených. Ako bol nepredpokladateľný, tak bol ničiaci. Nebol som doma. Nemal som so sebou nič. Podarilo sa mi uniknúť. Len vďaka znalosti mesta a jeho menej známych miest. Iba odchod z mesta mi trval niekoľko dní. Nevedel som, kde je moja rodina. Neviem to dodnes... Prenasledovaní sme boli za našu vieru, čo

šíril On a jeho apoštoli. Neboli sme si vedomí, že by sme boli stúpecami náboženstva. No spolu sme sa prebúdzali z iluzórneho života či hypnózy... a to sa neodpúšťalo!“ ďalej som už nebol schopný pokračovať. Sadol som si a Ráchel sa postavila a naviazala na mňa: „Nám s Izákom a našimi deťmi, ako už všetci, okrem Teba drahý, viete, sa podarilo utiecť... Izák robil u obchodníka a v noci dorazila karavána, ktorej vodca Izákovi iba pošepol: „Chod' ihneď domov, pobal bleskovo najnutnejšie a vyrazte čím skôr a hlavne cestou mimo základňu posádky, kde sa chystajú na hon na Vás...“ Padla mi sánka a Ráchel mi položila ruku na rameno a sadla si a objala ma. Potom vzopäla ruky, posvätila naše dary a vyzvala všetkých k zábave slovami „Hodujte! Tancujte! Spievajte!“ Naklonila sa ku mne po ľavici sediaca Zulma a povedala: „Čaká Ťa ešte jedno prekvapenie, no ešte nenastal čas. Vravím Ti to, lebo sa teším ako rastieš a zotavuješ sa, ale Tvoja rana v srdci ešte potrebuje čas. Buď s Adamom často a dlho a stačí, keď s ním iba budeš. A budeš prítomný, bude Ťa liečiť!“

Adam má dnes na rovnodennosť päť rokov.

Naučil som sa neplánovať. Neukončovať. Nápady skúšal ihneď realizovať. Celkovo som sa naučil ponárať do Prúdu. Bolo to úžasné, len tak kráčať životom, alebo sa na chvíľu zastaviť, aby vnútorné procesy „dobešli“, zastavili sa do „Nič“ alebo naopak „rozbehli“. Pokoj, akoby súčasť Pohybu. Nič sa nikdy nezastaví. Ilúziou je zastavenie iba ak vnímame Seba vytrhnutého z celku. Lineárny čas sa mi postupne strácal, cyklický som do seba vpúšťal viac a viac. Mal som stále akoby viac a viac času. A ako mi poradila Zulma, aj na Adama. Adam bol najradšej mojej mĺkvej prítomnosti. Akoby chcel, aby som bol iba generátorom, čo čaká na impulz situácie, Aha moment alebo jeho otázku. Dlho používal svoju vlastnú reč a neočakával odpovede alebo reakcie, akoby iba niečo z času na čas mantroval. Najradšej trávil čas s nejakou hračkou od Gordona, ktorej som vôbec nerozumel. Keď som sa chcel informovať, čo to je a čo robí, milo ma vždy odbil slovom: „Pracujem“. Tak som bol pri ňom, keď pracoval, cítil som sa ako energia, ktorú potreboval pri sebe, už od malička. Zvykol som si a tešil som sa na každú chvíľu, keď ma obdaril otázkou. Jeho otázky boli veľmi jednoduché. Asi aby som vedel odpovede...

Videl som vyrastať deti v úplne inej atmosfére, ľudí žiť v inom rytme, v inom nastavení vo veľkej viere vo fungujúci svet, v dôvere v Seba, v zdokonaľovaní svojich darov, ich zdieľaní... Nemohol som nevnímať veľké rozdiely v postoji k životu. Odkiaľ som prišiel, sme akoby ešte len precitali, tu akoby už všetko plynulo harmonicky. Aj tu sa ľudia rodili a umierali. Aj tu ľudia zišli zo svojej cesty, ale hneď vedeli, čo s tým, a až keď to bola moc prevyšujúca vlastné schopnosti, tak nastupovali starší so svojimi radami. Pochopil som ale, že ani toto nebolo proti ceste jednotlivých Duší. Mnohé, čo nám bolo doma donekonečna opakované, som pochopil až tu. V harmonickom prostredí tejto doliny, ktorú vytvárala dokonalá príroda a obyvatelia ju nenarúšali. Tu šlo mnoho vecí pochopiť ľahšie. Bolo kde a bolo s kým. Aj tá najjednoduchšia reakcia, činnosť týchto ľudí bola akoby v dokonalom napojení sa na celok. Tu sa z môjho pohľadu diali zázraky každý deň.

Dnes podvečer bolo naplánované stretnutie u Gordona. Zdalo sa mi to viac ako symbolické. Ich prítok, hospodárstvo malo pre mňa príchut' zázraku. A zázraky sa dejú neustále. U mňa sú to veci, ktoré vnímam ako podnet k uvedomeniu si, kto už som a kým by som ešte mohol byť. Stále samým sebou. Mám na mysli, postupné odbaľovanie cibuľových šupiek nepotrebností. Vecí, postojov, reakcií, ktoré bránia v plnšom žití. S naplno otvoreným srdcom. Prichádza mi postupne vždy to, čo sa

spočiatku javí extrémne, no čo nakoniec vždy zvládnem. Dnes bol magický deň, keď končí obdobie vlády Luny, žien a nastupuje vláda Slnka, nás mužov. Prevezmeme od žien to najlepšie, čo uchovali, znásobili, povýšili. Odovzdávanie plné dôvery a zodpovednosti. Teraz je na nás mužoch s rastúcou silou Slnka, dary opäť uložiť do Zeme, komunikovať s prírodou, ísť do svojej sily, do svojej odvahy, do svojho poslania. A poďakovať za starostlivosť žien, matiek, dcér, víl a... za mňa hlavne Zulme, ktorá mi pomáhala v harmonizácii tam, kde som to nevedel sám a kde to už nevedela ani moja zlatá Ráchel.

Keď sme vchádzali s Ráchel a Adamom do Gordonovej usadlosti, lietali mi hlavou rôzne obrazy. Ako by som vstupoval do siene zrkadiel, kde v každom z nich bežal iný úsek môjho života, aj tých, mne neznámych... Pozdravy prítomných ma prebrali do prítomnosti. Naša Rebeka pomáhala Lucis roznášať na stoly. Pri Zulme sedel Gordon a zaujato ju počúval. Cez okno som videl ako Dávid pomáha Michalovi a Martinovi káľať drevo. Na druhom konci sedel Šalamún obliehaný tromi mladými ženami, ktoré sa predbiehali v doberaní si ho, ktorú že si z nich konečne vyberie za svoju spolupútničku. „So mnou to nebude ľahké...“ rehotal sa Šalamún. „Ľahká cesta nikam nevedie!“ pohotovo odpovedala jedna z nich...

Gordon sa postavil, všetci už sedeli, len pár krpcov pokračovalo zaujato v hrách v detskom kúte a teraz

stíchli aj oni. „Jozef!“ oslovil ma a pokračoval :“Pred pár rokmi sme na Horných stráňach, kde pasiem kone, našli zúboženú ženu s dvomi deťmi. Chlapci ju chránili svojimi telami pred chladom, drkotala zimnicou a i keď sme si nerozumeli, zverili sa mi s dôverou do spolu záchrany matky. Kone docválali na moje zahvízdania, naskočil som na silnejšieho a nechal si pomôcť vyložiť ženu k sebe, chlapcom som pokynul, nech vylezú na druhého. Pomohli si vzájomne a vydali sme sa klusom dolu stráňou a ja som telepaticky vyslal správy... Docválali sme k Zulme, tá už mala všetko pripravené na kriesenie a života budenie, všetko bolo načasované, všetko bolo v súlade. Keď som éterickú ženu ukladal na lôžko chytila sa ma rukami za obe moje a kývla hlavou a očami láskavé ďakujem. Priehľadné modré oči mala predtým aj po tom zatvorené, zhladal som ich len na okamih, bol to mne dávno známy obraz a teraz nastal čas jeho znovu zjavenia. Okruh vytvorený dotykmi nakopol moje osamotené srdce. Možno už vieš, s mojou prvou manželkou sme nemohli mať deti a cesta jej duše sa skončila krátko po tom ako sme sa vzali. Pre túto reinkarnáciu mala zažiť iba nájdenie a spojenie sa so svojou spriaznenou Dušou...” Gordonovi sa zaleskli oči a poslal virtuálny bozk smerom k Nebesám. Po chvíli odmlky pokračoval: „Ženu s chlapcami dvojičkami, tuto sediacimi Martinom a Michalom, som si od Zulmy vzal k sebe. Bolo to to najlepšie, čo som po strate svojej prvej manželky urobil.“ Srdce mi rýchlo búšilo a on pokračoval:

„Keď bola v plnej kondícii, čo sa udialo relatívne rýchlo, nechala sa viesť svojou Dušou už len priamo. Zverila sa mi, že cíti svoje poslanie splodiť dcéru. Narodila sa nám Lucis. Keď Lucis od kojila, jej Duša ju zavolala Domov. Pritisla sa raz večer ku mne a povedala: „Drahý, ďakujem Ti za všetko, môj život sa naplnil významne aj vďaka Tvojej odvahe a láske, odchádzam šťastná. Mám na Teba ešte jednu prosbu, viem, že sem za pár rokov príde môj prvý manžel. Jeho osudom je prísť sem, i keď jeho cesta bude dlhá a strastiplná. Zverujem Ti spôsob, ako mu to všetko porozprávať, keď bude pripravený. Ráno sme sa s ňou rozlúčili. Mária odišla Domov spokojná a naplnená...“ Zasekol sa mi dych, Ráchel ma objala a položila mi pravú ruku na srdce. Všetko mi konečne do seba zapadlo, začal som vzlykať a plakať, oči sa mi zaliali slzami. Keď som cez ne znovu videl, stáli predou mnou Lucis a po jej pravici Michal a po ľavici Martin. Lucis ma chytila za obe ruky, kľakla si predou mňa a vložila hlavu do mojej náruče so slovami: „Som Tvoja nevlastná dcéra, otec!“ Za ňou si kľakli bez slova obaja moji synovia. Začal som opäť plakať šťastím. Pohladil som Lucis po vlasoch, všetci sme vstali a objali sa. Potom som pristúpil ku Gordonovi a poďakoval sa: „Vďaka Ti Gordon! Si úžasný človek! Ďakujem!“ a objali sme sa... „Mám Ťa rád Joshua“ povedal pomaly a láskavo. Pozrel som sa mu do očí a potom postupne ostatným a povedal nahlas, aby to všetci počuli: „Áno, som Joshua!“ Držal som ho pravou rukou okolo ramien a ľavú zdvihol k Nebu: „Prijímam

späť svoje rodné meno a cítim sa opäť celistvý! Ďakujem Vám všetkým!“

Toto je veľká hojnosť, ktorá mi bola dopriata, mám okolo seba toľko úžasných detí, toľko skvelých ľudí. Nevraveli nič navyše, neprepierali navzájom svoje smútky, traumy a zranenia minulosti. Dnes Gordon siahol hlboko a tieto udalosti sú hodné nasledovania, zapamätania a zdieľania mladším. Či už ako zažité alebo ako prerozprávané rozprávky, kde dobro víťazí nad zlom, kde láska hory prenáša a trpezlivosť ruže prináša...

Mária vedela a videla, čo ja nie. Verila v moju toleranciu, zmysel pre spravodlivosť a pochopenie, schopnosť prijímať rozhodnutia svoje i druhých. Vedela, že veľmi milujem všetky deti a svoje som vnímal ako veľké požehnanie. Aj keď som často trpel nízkymi emóciami, vždy ma s jej vedením posunuli nakoniec do väčšej sily, odolnosti. V skutočnosti, čo som pochopil až tu v doline, do vyšších energií. No v nekonečnom cykle života, vždy v správny čas príde nová skúška, nové zadanie, ktoré sme si slobodne zvolili, keď sme sem šli. Vybrali sme si toho niekedy veľa a v takých kombináciách a následnostiach, že keď zrodením na Gáiu upadneme do sna zabudnutia, nevieme prečo sme si takto osud zadali, nevieme, či sa cez skúšku dostaneme cez odmietnutie, cez NIE alebo cez prijatie, cez ÁNO. Nepomôže nám návod druhého, čo sa môže, má, či musí. Musíme si tým prejsť sami, skúsenosti sú neprenosné.

A čas udalosti nám určí vesmír. Mária vedela a videla
ešte oveľa, oveľa viac...

Vyčerpaný, hladný a smädný som prešiel cez priesmyk, noc som prespal v kamennom pastierskom mini úkryte v teple iba svojho dychu....

Celú noc lialo.

Neviem odkiaľ idem.

Neviem ako dlho...

Pri svitání v hmle som sa zobudil na strašnú zimu, skrehnutý som sa vyplazil von a zima začínajúceho dňa bola oveľa teplejšia ako vnútri. Keď som po náročnom výstupe do priesmyku, kam som si to nasmeroval ešte pred zamračením sa a následne na okolie rýchlo padnúcou tmou. Keď som už cítil, že sa stúpanie zmierňuje, ľahol som si na chrbát a oddal sa osudu. Rýchlo som sa upokojoval, nemal som už kam padnúť, ležal som so zavretými očami pod ťažkými mrakmi plnými vody. Otvoril som oči, opona mrakov pred nočnou oblohou bola potvorená, tiahla sa v smere Mliečnej dráhy. Mal som pocit otvorenia sa veľkej vesmírnej Brány. Po uvedomení si tohto výjavu mi prišlo, že i veľkého znamenia. Zrazu sa opona zavrela, začal fúkať silný vietor, strhla sa búrka s vodorovne bičovanými veľkými kvapkami dažďa. Zablysko sa a ja som uvidel kúsok od seba úkryt...

Ráno som schádzal z priesmyku a narazil na cestu. Chvíľu som rozmýšľal, či napravo, či naľavo, či naprieč a tak som

si sadol na vyvrátený strom. Už o chvíľu som začul niekoho prichádzať, kopytá koňa, vrzanie kolies, tichý spev... Ako v rozprávke, či sne sa rebriňáčik priblížil, na chvíľu zastavil a ja som nastúpil a cítil sa vďačný za výber smeru svojej ďalšej cesty a rýchlo som zadriemal... Neskôr som sa nástoľčivo prebral a oslovil éterickú bytosť: „Zastav prosím, musím vystúpiť!“ práve vo chvíli, keď sme sa viezli riedkym lesom. Zastavila koňa, vystúpil som, zamávali sme si. Na rozlúčku mi ešte ľavou rukou obkreslila panorámu, akoby odporučenie, rozhliadni sa...

Žena odetá do množstva rôzne previazaných látok mala hlavu, až na oči, úplne zakrytú šatkou, iba po ľavej strane jej trčal prameň zlatých kučeravých vlasov. Kývla mi na pozdrav a pokračovala v ceste. Chvíľu som sa za ňou díval jednak nechápajúc svoje rozhodnutie vystúpiť tu a teraz. A zároveň očakávajúc, či sa mi predrie cez moju nefungujúcu myseľ a pamäť aspoň jedna myšlienka, jedno ktorá, aspoň jedna z tisícok uväznených...

Vľavo od cesty klesala veľká horská lúka, začal som pomaly zostupovať, stúpať som už nemal chuť. Nádherná zelená všade, kam som sa rozhliadol... Déjà vu? Vždy keď som ho mal a nechal pokračovať oba časy ako zrkadlenie, teraz a už niekedy pred tým, plynul som v paralelnom čase o zlomky sekúnd pred reálnym časom a odvíjalo sa všetko úplne presne ďalej. Dej tak vždy smeroval k udalosti, ktorú som si neželal vidieť, zažiť, aby sa stala... Preto som sa vždy snažil o čím rýchlejšie

zastavenie pred deja, vystúpenie z neho... V ostatných časoch to bol jediný môj proces toku myšlienok, okrem vnímania tu a teraz. Niečo sa stalo, čo muselo byť strašné tak, že ma to zavrelo... Nevyhnem sa vyriešeniu... Zaujal ma stúpajúci jemný biely dym za najbližšou hranou kopca. Pokračoval som v chôdzi jarnou krásou a zrazu sa mi vynorilo nejaké obydlie. Nevediac prečo som sa otočil pohľadom za mňa a uvidel som vysoké skalné končiare hôr pokryté snehom. Akoby som chcel zistiť, kde vlastne som. Tieto končiare nepoznám...

Blížiac sa k obydliu pri horskom potoku som si všimol, že pozdĺž neho sú smerom ďalej do doliny i ďalšie obydlia a pri nich malé hospodárstva. Vedľa neho, na prašnej ceste vedúcej okolo, je pristavený rebriňáčik podobný tomu, v ktorom som sa pred chvíľou viezol... Na lavičke pred ním sedí rozprávkový Starček. Prichádzam bližšie a po zdravím ho.

„Dobrý deň želim!“

„Tak si sa vrátil!“ skonštatoval.

Nechápem, čo vraví a pýtam sa: „Kam som sa vrátil?“

„Domov si sa vrátil.“

„Som odtiaľto?“

„Nie, nie si...“

Už vôbec nerozumiem, uvedomil som si potichu...

„Porozumieš!“ odpovedal bez výzvy...

Otvárajú sa dvere a vychádza ona, môj nedávny odvoz.

Od prekvapenia som iba otvoril ústa a ani nepozdravil.

Ponúkla ma vodou a pečivom. „Ďakujem! Kto si?“
vyhĺkol som neomalene. „Som lesná víla“ odpovedá a zo
srdca sa rozosmeje. „Na všetko máme dosť času,
odpočiň si.“ A vošla opäť dnu. „Kto Ste?“ pýtam sa
Starčeka. „Pokóóój, prídeš na to sám, teraz sa ukotvuj,
preciťuj si, nebráň sa rozjímaniu...“ Potom vstáva a bez
ďalšieho slova vchádza dnu. Tak zostávam vonku sám
a rozmýšľam, kde som sa to ocitol. Nepamätám si alebo
si nechcem pamätať. Nechce sa mi hrbat' v minulosti, i
keď sa mi zdá, že by mi to akosi ani nešlo... Obzerám sa
vôkol. Malebná podhorská krajina. Popri potoku len tých
pár domov a všade úplný pokoj. Možno je Sobota...

Pracujem v lese, ja s dvoma mladými mužmi. Som od nich výrazne starší. Nie som taký silný ani zručný ako oni. Od haluzujeme kmene a pripravujeme ich na zvoz. Ako mi prezradili, kmene tu ležali od zimy, kedy ich zoťali a nechali ležať celú zimu vrcholcami dole kopcom. Pred tým si dlho vybrali, ktoré zotnú. Pomaly rastené lunárne červené smreký... Pri práci sa nerozprávame, ale práve si tlačli do dlane a kývli na mňa a odobrali sme sa do tieňa, kde sme mali so sebou prinesené občerstvenie. Mládenci akoby si vzájomne z oka vypadli, keby nemali aspoň šatky na krku inej farby, ani by som ich asi nerozoznal. Keď sme dojedali, odvážil som sa ich požiadať, či mi vyrozprávajú svoj životný príbeh. Pozreli sa na seba a ďalej chvíľu mlčali. „Nežijeme tu dlho“, začal jeden z nich a pokračoval po odmlke: „Prišli sme sem pred pár rokmi dosť z ďaleka...“ „Prenasledovali nás“, pokračoval druhý „a tu sme našli pokoj a mier. Tiež nás privítal o niečo mladší Starček. Je to dnes už posledný obyvateľ z tých, čo sem prišli na toto miesto už veľmi dávno...“ Opäť prevzal štafetu prvý: „Odovzdáva nám nenásilne, nenápadne a v pravý čas vedomosti a múdrosti vekov. Vysvetlil nám tiež, že toto je pre nás všetkých, čo sme teraz tu a ešte nejaký čas bude najbezpečnejšie miesto na Zemi. Tak nikam ďaleko ani nechodíme a ani nás nikto nenavštevuje. Sme tu pod jeho ochranou. O Tebe nám povedal, že prídeš, o nás

povedal, že prídeme. Starček vie dosť. Oveľa viac ako potrebujeme. Starček je na Gái už takmer dvadsaťšesťtisíc rokov, toto jej jeho sedemsté prevtelenie. Uzatvára svoj veľký cyklus a vie, že odtiaľto pôjde už iba Domov. Zatiaľ nás tu nastavuje na naše ďalšie úlohy...“ Opäť sa v reči prehodili: „To len aby sme Ti naznačili, kde to vlastne sme. Pokiaľ ide o nás, jedného dňa prišli k nám do našej mierumilovnej doliny obchodníci. Nad údolím sa zatemnilo. Ich energia nám bola cudzia. Napriek ich ubezpečovaniu, že k nám prichádzajú s dobrými úmyslami, naši starší vedeli, že je to nekalý úmysel. Po ich odchode harmonizovali dolinu a vytvárali ochrany pre nás všetkých. Nechceli sme tomu venovať pozornosť, aby sme to nezosilňovali... zasiali v doline semienka strachu. Naši starší ale zároveň vedeli, že všetko je ako má byť a je čas posunúť sa do nových skúšok... „Obchodníci“ sa vrátili s vojskom a vyplienili údolie...“ Naš dom vypálili a zahynul v ňom náš otec. Nám aj so sestrou sa podarilo ujsť.“ Opäť sa vymenili: „Naša sestra je Lesná víla... áno tá, čo Ťa so Starčekom privítali tu u nás v doline a sestra na Teba natrafila cestou z jej obľúbených miest okolitých lesov, kde zbiera liečivé byliny a plody takmer celoročne pre nás všetkých.“ Rozjasnilo sa mi v hlave a prehovoril som neisto a pomaly: „Vy Ste Michal a Martin... a Vaša sestra, Lesná víla je Lucis?“ Zakrútila sa mi hlava a ostala v nej tupá bolesť... „Siahni si na temeno hlavy!“ povedal Michal. „Bol si ťažko zranený, stratil si pamäť, trpel si

nočnými morami, minulosť neexistovala. Z pudu sebazáchovy si sa navyše zablokoval, aby si nemusel znovu prežívať to, čo si zažil. Je čas sa tomu otvoriť a preliečiť sa...“ „Čo viete o ostatných z údolia?“ „O tom teraz nechceme hovoriť!“ povedali takmer unisono. Postavil som sa a povedal: “Tak poďme pracovať, nech sa zámer naplní...”

Podvečer pri skalách okolo rozloženej vatry v hlúčkoch postávalo, tancovalo, sedelo okolo dvadsať ľudí. Niektorí hrali na rôznych nástrojoch. Hľadím vôkol po jednotlivých tvárach. Všetky sú mi známe. V uplynulom kole roka som ich všetkých postretal pri rôznych príležitostiach. Pri práci, vzájomnej spolupráci, spoločných i individuálnych stretnutiach. Cítim sa ako člen veľkej rodiny, ktorá ma prijala medzi seba a poskytla mi všetko potrebné vrátane liečenia mojich starých rán. Poskytla mi útočisko a zároveň podporu v chápaní Prúdu života. Väčšinu skupiny tvoria mladí ľudia a deti, ktoré sa narodili už v tomto Božom koši. Starček sedel sám, tak som to využil a šiel si sadnúť k nemu s dlho nepoloženou otázkou: „Prečo si ma vtedy privítal vetou, tak si sa vrátil?“ Odpovedal mi protiotázkami: „Čo myslíš? Ako sa cítiš?“ „Cítim sa dobre, veľmi dobre, ako doma. Cítim sa tu skvelo. Stále mi však hlavou blúdia otázky a postupne sa mi vynárajú veci. No všetci tu neriešia čo bolo a ako bude, žijú výsostne v prítomnosti, ich život tu sa akoby samo organizuje. Všetko nastáva akoby v správny čas. Týka sa to načasovania úkonov pri hospodárení, tvorení ale aj pri vstupe do spoločného života, vedomom splodení potomka, vedomom odchode Domov. Je to tu celé tak zázračne prirodzené. Nikto nehromadí nič navyše, nikto s nikým nesúťažá iba sa prezentujú svoje zručnosti, schopnosti a dary a keď má niekto záujem, sú

mu zdieľané, zdokonaľujú a učia sa spolu to o čo je záujem. Nehovorí sa o tom ako sa veci robia správne, robia sa správne veci. A v činnostiach a tvorbe sa postupuje k dokonalosti odoberaním všetkého nepotrebného a nie pridávaním zbytočného. Neexistujú tu konflikty v pravom slova zmysle. Ak sa u niekoho objaví nízka emócia, snaží sa túto disharmóniu precítiť sám, zahľadieť sa na svoje Telo ako na dokonalý obraz svojho vedomia, nájsť príčinu, poďakovať sa za ňu a harmonizovať sa sám. Ak to prekročí jeho schopnosti požiadava svojho partnera, staršieho, alebo Teba. Deje sa stále častejšie, že akoby nevedome a mimochodom nás upratujú deti, ktoré sú veľmi čisté bytosti, bez záťaží, ktoré máme my, čo sme poznali aj iný svet ako tento.“ Starček ma celý čas pozorne počúval, aby som sa otvoril. „Je mi nepríjemné vypytovať sa druhých. Zatiaľ viem toľko, že mnohí z nás sem prišli rôznymi cestami. Už viem, že z nášho predchádzajúceho života v krásnom údolí sme sem prišli Ja a tri deti od Gordona. Nepamätám sa, čo sa stalo a prečo... je to vďaka zraneniam hlavy... chcel by som vedieť viac, cítim sa už pripravený.“ Starček povedal: „Zahľad sa do dohárajúceho ohňa, uvidíš tam obrazy, ktoré Ti ukážu a napovedia a bude najlepšie, keď ich pochopíš Svojim spôsobom a sám.“

Vidím tmavé údolie...

Horiace veľké ohne na rôznych miestach...

Sú to vlastne horiace hospodárstva...
Cítim veľmi zlú energiu, celé telo ma z toho roz bolieva...
Bytostne bolí...
Vidím skupinky jazdcov cválajúcich neustále dookola po
údolí, akoby v oslave ich strašných činov...
Neviem si predstaviť, kto prežil...
Asi som nebol doma, keď to začalo...
Snažím sa sústrediť na konkrétne miesta...
(vybavujú sa mi postupne konkrétne veci a konkrétne
mená a)...
Prvý vidím Gordonov dom a v ňom uhoreného Gordona,
asi bol doma v tom čase a sám...
Bolí ma to...
Potom vidím zhorený dom Zulmy, nebola v tom čase
doma, bola pravdepodobne na ceste na nočný zber...
A...
Teraz...
Vidím dohárajúcu našu malú usadlosť...
Silno mi zoviera srdce...
Silno...
Dve staršie deti...
Bolí na návšteve u brata...
A Ráchel s Adamom sa podarilo skryť v pivnici...
Takmer nedýcham...
...
Tu sa obrazy zatvárajú, mám dojem, že tu sa vlastne
končí moje vtedajšie vnímanie reality a ako keby som
vtedy stratil vedomie...

„Ďakujem Ti za usmernenie... bolo to pre mňa veľmi skľučujúce... dostal som sa do obrazov, pravdepodobne reálne mnou sledovaných vtedy a tam, kým som nestratil vedomie. Spomenul som si na mená a vzťahy. Bytostne ma to bolí, ale som veľmi rád a už sa upokojujem... úprimne Ti ďakujem.“ „Viem, videl som, čo vidíš...“ „Prosím Ťa nastal už čas, aby si mi povedal nezodpovedané, kto si?“ Starček sa uvoľňujúco pomrvil a povedal: „Som apoštol... a dožil som sa tejto doby a tohto veku tu s Vami, je už nič aktívne netvorím, pripravujem sa na cestu Domov... aby som však dokončil svoj Veľký cyklus, čaká ma ešte jedna krásna udalosť...“ Vnímal som intenzívne tieto chvíle a cítil som, že som toho súčasťou, že sme prepojení, všetci sme Bratia a Sestry a sme súčasťou nekonečného nekonečne tvoriaceho a láskavého vesmíru. „To, čo som odovzdal v tejto mojej poslednej časti života, čím som inšpiroval, mojím viditeľným i neviditeľným sprevádzaním, je aj v týchto ľuďoch okolo tohto ohňa, v nich to bude žiť a tvoriť vo svetle lásky, odvahy, moci a vedenia ďalej. Oni s tým naložia tak, ako je ich osudom, tak ako všetky slobodné voľby každého z nás vytvoria jednu z nekonečných možností ako príčinu ďalšieho následku...“ V pokore počúvam, blažene sa cítim. Je to vzácna chvíľa. Cítim, že kruh sa pomaly uzatvára tak ako si aj všetci roztančení, rozospievaní postupne sadajú k ohňu... Prišla mi práve teraz vhod otázka: „Ako sa voláš, Starček?“ Po veľmi dlhej odmlke odpovedal:

“Hovor mi Jozef!” Uvedomil som si, že som veľmi rád že som ho v doline stretol ako prvého a tak ako vtedy, aj teraz, k nám prišla Lesná víla. „Ó, Lucis!“ „Ó, vidím, že si sa so Starčekom porozprával... chcela by som Ti niekoho predstaviť“ pokračovala. Až teraz som si všimol, že za ňou stojí mladý muž. „Pozri Joshua, toto je človek, s ktorým som sa dnes rozhodla spojiť svoj život!“ Dívam sa do jej očí, užívam si tento okamih a po chvíli odmlky pokračuje: „Prejdi sa okolo ohňa, niekto tam čaká aj na Teba!“ Zarazil som sa a veľmi ma to všetko rozcítilo, slzy šťastia sa mi tlačili do očí. Ako som sa chystal postaviť, Jozef ma chytil za ruku a povedal: „Predtým, než pôjdeš okolo ohňa, tak týmto mladým požehnaj, je to predsa Tvoja nevlastná dcéra!“ čas sa mi v okamihu zastavil a následne rozbehla v hlave zrýchlená špirála zabudnutého deja, zakrytej časti môjho života, akoby som mal rekapituláciu pred smrťou... Keď som sa vrátil do prítomnosti, bol som v tichom plači a ledva sa mi podarilo vysloviť: „Neviem, ako sa to robí...“ a spustil sa mi ďalší žiaľ, ktorý ale prerastal v radosť, že sa mi obnovujú spomienky, ticho som povedal: „Cítim, že som zabudol na svoje najväčšie dary...“ Zhlboka som sa rozdýchaval, trpezlivo čakali, kým budem schopný pokračovať... Lucis povedala: „Robí sa to takto.“ Chytila ma za obe ruky a postavila. Moju pravú ruku vložila do ľavej ruky Petra, svojou pravou rukou naďalej držala moju ľavú a svojou druhou sa chytila Petrovej voľnej.

Dali sme hlavy do kopy a prepojili sme sa srdcami cez trigónový okruh...

„Ďakujem!“ povedali naraz Lucia s Petrom. Ešte sme tam tak chvíľu stáli, pustil som sa ich rúk, vzopäl som ich pred hrud', uklonil sa im aj Jozefovi a pohol som sa v protismere okolo ohňa. Hneď som začal cítiť silu príťažlivosti, ako by ma to samo navádzalo k cieľu. Zastavil som sa pri žene, súdiac nielen podľa šiat ale aj výrazne cítiac podmaňujúcu ženskú energiu, dôkladne zahalenej vrátane tváre. Jej šaty mi pripadali ako šaty nevesty, s tým rozdielom, že doteraz som videl iba biele. Boli sýto rôznofarebné. Tak som si vždy predstavoval farby Orientu. Stál som pred ňou a načiahol k nej obe ruky. Vložila svoje dlane do mojich a postavila sa. Do ticha dohárajúceho a ešte stále praskajúceho ohňa sa začali pridávať zvuky bubienkov, orientálne rytmy. Cítil som, že sa v nás roztáča a zvyšuje energia. V mieste, kde sme stáli sa uzavretý kruh sediacich otvoril a naviedol nás trochu bokom od ohňa a potom sa postupne ľudský kruh okolo nás opäť uzavrel a my sme začali pomaly tancovať. Do bubienkov sa vložili strunové nástroje a mne sa myseľ preniesla do vzdialenej Indie, kde som nikdy nebol, ale veľa nám o nej rozprával On, ktorý nám zvestoval... Cítil som ho zrazu pri sebe tak jasne... Odblokovali sa mi spomienky na prvú etapu môjho života tohto zrodenia...

Zvuk strún sa mi hlboko zarýval do Tela a nechal som sa nimi unášať...

Láskavo si vymanila svoje dlane a začala nimi tanec ladnými ale rytmickými pohybmi rúk dokresľovať a dopĺňať múdrami príbeh, ktorý mi takto do podvedomia začala láskyplne odovzdávať. Bolo to liečivé a harmonizujúce. Otváralo mi to trinástu komnatu a z nej pomaly vychádzal bojovník v plnej zbroji a vracal sa na Svoj trón. Bol znovu odvážny a pokojný, silný a ohybný, milovaný a milujúci...

Prišiel k nám do kruhu Jozef, hudba pomaly tichne. My sa pomaly zastavujeme a otočíme sa k nemu, Ona a Ja. Pokynie nám na chytenie sa rukami a chytí nás za naše, podobne ako som ja prepojil Lucis a Petra. Pochopil som, že nás Jozef pre túto chvíľu spája, že nám požehnáva. Mám sklonenú hlavu a zavreté oči. Precitujem si energiu prúdiacu do kruhu medzi nami tromi vo vodorovnej rovine a začína sa mi zobrazovať a rásť stĺp strieborno bielej farby svetla medzi Nebom a Zemou...

Kruh prúdiacej energie sa zastavil a ďalej žiaril oranžovo zlatou farbou svetla. Nastalo spečatenie, ukotvenie, spojenie dávno spojeného, jednota jednotného. Jedno Telo. Jedna Krv. Ja Som opäť v My sme...

Otvoril som pomaly oči a uvidel na mieste Jozefa v priehľadnom svetelnom Tele Jeho s veľkým žiariacim srdcom. Pomaly som sa otočil k nej a mala odhalené oči.

Ešte stále potrebujem vidieť očami a rád sa pozerám do
očí. Viem, že je to Ona... Pomaly sa opäť nežne
rozoznieva hudba. Áno viem byť v tichu a sám, ale stále
mám rád hudbu. Najmä tú, čo má žiarivé farby svetla...
Púšťa naše ruky a s úklonom odstupuje od nás
a s ostatnými sa pomaly vracia k ohnisku, kde sálajú
očistnou žiarou veľké krvavo žeravé uhlíky a vytvárajú
obraz mandaly, nekonečne sa meniacej existencie
s nekonečnými možnosťami slobodných rozhodnutí...
Ostávame sami a pomaly klesáme k Zemi tvármi oproti
sebe do sedu so skríženými nohami a začíname
vykonávať rituál vďaky. Moja časť bojovníka sa v úplnej
dôvere odovzdáva do Jej vedenia... Ďakujeme Matke
i Otcovi, ponárame sa do spoločnej meditácie...
Mysel sa mi vyprázdňuje...
Mizne postupne moje Telo...
Som vo Všetkom a nemám Nič...
Chcem takto byť a nebyť...
Cítim sa blažene...

Stojím na skalnej terase vysoko vo veľhorách, Slnko sa chýli k západu na bezoblačnej oblohe, na opačnej strane je biely Mesiac, rozhliadam sa okolo. Terasa z čiernych skál je vyhriata, som len v skromnom oblečení. Za mnou odznievajú kroky, Ona kráča dnu cez jednoduchý portál. Vstup k nemu je lemovaný mníchmi, strážcami tohto kláštora ukrytého pred zrakmi a návštevami. Ona je tu jediná žena. Má na sebe tie isté šaty ako počas našej spoločnej meditácie po zasvätení. Otáčam sa a idem pomaly za ňou. Ona vie, ja nasledujem. Ona vedie, ja iba Som... Vchádzajúc do chrámu myslím na to, či ešte niekedy uvidím blankytné nebo so žiariacim slnkom, či spln Luny na nočnej oblohe. Uvidíme... Vchádzame postupne nižšie a nižšie po nekonečnom schodisku, teraz už vedľa seba. Tu už nie je nikto. Ani prirodzené svetlo. Schodisko však svieti jemným zeleno modrým svetlom, len toľko aby sme mohli bezpečne kráčať. Všetky moje zmysly sa postupne deaktivujú, zatváram oči a vidím oveľa lepšie. Mysel sa umlčuje. Iba som a asi už iba automaticky kráčam. Chodba sa postupne rozširuje a vchádzame do veľkej jednoduchej haly. Nie je tu nič, iba pred zadnou stenou stojí Archa. Ona zo seba sníma najväčšiu časť odevu. Takto je to tá, čo ma už od malička navštevuje v mojich snoch. Vždy sa objavila, usmiala, pozdravila „namasté“ a zmizla. Teraz je tu vedľa mňa a dáva mi na krk na retiazke Môj kryštál. Ona má na

svojom tele oblečených veľa ozdôb rôznych symbolov a z rôznych materiálov a kameňov vrátane svojho kryštálu. Vyžaruje z nej úplný pokoj napriek zodpovednosti a neustálej pozornosti, ktorá je na jej strane. Ona pozná najvyššiu vedomosť a ja nemusím...
Sadli sme si na vysedené miesta v podlahe...
Čakáme akoby v pohotovosti a službe na podnet zmeny...
Neviem koľko prešlo východov a západov...
Nevnímam tu lineárny čas...
Neviem ako sa odtiaľto odchádza...
Tak ako som už veľakrát predtým cítil, že mám iba existovať a byť svojou prítomnosťou, tak sa mi to teraz naplňa...
Počujem dýchať kamenné steny...
Vidím farby harmonických frekvencií...
Cítim vše objímajúcu energiu lásky...
Sme súčasťou Trigonu ako norma polarít zástupcov ľudstva, ženskej a mužskej energie...
Archa je neustále aktívny transformátor...
Ona večne mladá...
On iba je...

Dnes nastala zmena. Archa sa rozžiarila a prúd energie zdola zosilnel. Prišla žiadosť Gáie o povolenie svojej cyklickej očisty. Cítim, že cez kryštál na krku som bol prečítaný a predpokladám, že aj Ona a Archa spustila prestavenie harmonizačných charakteristík pre ďalšiu dvanástinu Veľkého cyklu. Bolo nám umožnené pochopiť, kto sme, odkiaľ sme a kam ideme...

Nastupuje čas Vodnára.

Som na prahu rozhodnutia ako ďalej...

A Ty?